

Vivi cantando ali živim pojoče

Polhov Gradec, 3. april – Vokalna skupina Svetlice, ki deluje v okviru Turističnega društva Polhov Gradec, je skupaj z vokalno skupino Kanaja povabila na koncert španskih napevov, popevk in zimzelenih melodij. Španski ritmi so očitno tudi v polhograjskih koncih zelo priljubljeni, saj je bil obisk poslušalcev tokrat izreden.

Ljubitelji pete pesmi in španskega jezika so docela napolnili dvorano Kulturnega doma Jakoba Trobca. A kljub temu da so morali nekateri dogajanje spremljati kar s hodnika, se niso pritoževali. Tudi do njih so namreč prišli čisti in barviti zvoki sedemnajstlanske ženske vokalne zasedbe Svetlice in devetčlanske ženske vokalne zasedbe Kanaja, ki ju mojstrsko vodi Martina Kavčnik. Pa tudi jezik tokrat ni igral pomembne vloge. Čeprav so bila vsa besedila pesmi iz repertoarja, ki izvirajo iz Španije, Srednje in Latinske Amerike, prevedena, so se le redki ozirali na platno s pisano

besedo, večina se je raje prepustila ritmu, zaprla oči in se zazibala skupaj z dekletki. Tako argentinski kot španski in mehiški napevi, vse melodije so zvenele odlično, kar je rezultat sozvočja petja, instrumentalne glasbe, akustike v dvorani in nenazadnje navdušenja in užitka poslušalcev, kar je bilo posebej čuti. Po končanem koncertu je bil čas tudi za podoživljanje in izmenjevanje vtisov ter prijetno druženje, ki je bilo ob tipični španski pijači – sangriji še pristnejše.

Nadja Prosen Verbič
Foto: nvp

Vokalni skupini Svetlice in Kanaja se zahvalujeta

Turističnemu društvu Polhov Gradec za organizacijsko pomoč pri izvedbi koncerta španskih pesmi »VIVO CANTANDO, Živim pojoče«. Zahvalile bi se tudi Jožu Malovrhu in Viliju Koprivcu za primerno ozvočenje, Andreju Malovrhu za čudovit svetlobni prispevek, vsem možem za postavitev naše scenske vizije, Občini Dobrova - Polhov Gradec za podporo, ter nenazadnje zahvala vsem obiskovalcem za spodbudo in vaš prostovoljni dar.

Naj nas glasba še naprej povezuje!

Včas' h je luštno b'lo

Folklorna skupina Grof Blagaj Polhov Gradec je tudi letos na velikonočni ponedeljek napolnila dvorano Kulturnega doma Jakoba Trobca, kjer je gledalce popeljala v svet ljudskega izročila s plesom, pesmijo in igro, ki je folkloristom že kar domača. Zato je prikazala folklorne točke v malce drugačni izvedbi, kot smo jih vajeni sicer.

kaj je novega na vasi, kaj se dogaja, kaj je kdo slišal in kaj je kdo videl. Njihove zgodbe so bile zelo različne, dočkale so se smrti, plesa in zaljubljenosti, bolezni, poroke, težav z vremenom, obujanja spominov na mlade dni itd. Šaj pravijo, da mora kmetinja ustrezati trem osnovnim zahtevam: imeti pot, vodo in dobrega soseda. Dostop do kmetije mora biti iz katerekoli strani, voda pa v bližini. Nadvse pa je dragocen razumevajoč in dober sosed, s katerim si vsak kmet najbolj pomaga in mu zaupa. Kakor pravi slovenski pregovor: sosed brez sosedja pač ne more živeti. Pa še res je tako ... Seveda pa kmetija brez otroškega joka in kasneje smeha, ni prava kmetija in nima prihodnosti. Zato delo ni bilo nikoli pretežno, saj so si ga otroci popestrili z različnimi pesmicami in zanimivimi igrami. Delček tega veselja je prikazala otroška folklorna skupina Nagajivčki. Odplesali so zanimiv venček štajerišev. Folkloristi so bili sproščeni, nasmejani

in brez treme pred domačim občinstvom, tudi če je kakšna noga stopila v napačno smer. Pri dvogovorih so bili zelo suvereni in sproščeni, kakor da se pogovarjajo doma za pečko in ne na odru. Gledalci so jih vseskozi spodbujali z bučnimi aplavzi in večer je še (pre)hitro minil.

Skupina vsako leto prikaže ljudsko izročilo na malo drugačen način, vendar sporočilo ostaja enako: tudi včasih so se kmečki ljudje znali zabavati in škoda bi bilo, da bi običaji izumrli. Zato se domači folkloristi zahvaljujejo vsem obiskovalcem, ki s svojo prisotnostjo na prireditvah pomagajo pri ohranjanju izročila, hkrati pa dajejo podporo in spodbudo za nadaljnje delo skupine. Velja pa omeniti, da bodo folkloristi ponovno predstavili pevsko-plesno igro Ko je leto na polhograjskem skoz', saj so se glede na pozitivne komentarje po koncu lanskoletne predstave odločili igro ponoviti. Na odru vam bodo zopet prikazali veselje kmečkih ljudi z igro, pesmijo, plesom in zanimivimi zgodbami o oštirju Ivanu in njegovi ženi Cilki. Njima ni nikoli dolgčas, saj je gostilna vedno polna, pa tudi vaški poseben Polde ima vedno kaj pametnega za povedati. Če ste si predstavljali že ogledali in vam je bila všeč – povejte naprej, tistim, ki je še niso. Če pa ste jo zamudili, vljudno vabljamo. Vidimo se torej ponovno v soboto, 8. oktobra, v Polhovem Gradcu. Vse informacije boste našli na spletni strani www.frs-groblagaj.si. Anita Kobe

Zgodba o večnem prijateljstvu

Polhov Gradec, 26. marec – Na praznik družin, god sv. Jožefa, je bil v dvorani kulturnega doma Jakoba Trobca čudovit muzikal, ki so ga pripravili člani turističnega društva Briše in kulturnega društva Gregor Rihar, in sicer v poklon vsem mamam in očetom, dedkom in babicam, tetam in stricem, skratka vsem, ki na kakršenkoli način v življenju dajejo ljubezen svetu.

„Zgodba o prijateljstvu je taka – sladko-grenka kot življenje je, lepih je trenutkov polna vsaka, le lepi naj se vtisnejo v srce. Pesmi smo delili si in sanje. Lepe sanje, ceste in nebo. Le 'prijatelj' so verjeli vanje, da nekdo se uresniči.“ Tej podobna je bila pripoved mogočnega hrasta, ki je z zbranimi delil življenjsko zgodbo o Emi in Jakobu. Najboljših prijateljih, ki sta sprva še kot otroka pod njegovo krošnjo nabirala prvo pomladansko cvetje, se igrala in prepevala; nato kot najstnika na klopici pri deblu skupaj kovala načrte, si pripovedovala dogodivščine iz vsakdana ter si zaupala težave in probleme. Tudi tistega, ki ju je za delček let ločil. A nevindna vez prijateljstva ju je vseskozi povezovala in čez nekaj let ponovno zblížala. Takrat sta si ob navzočnosti starega hrasta izpovedala še nekaj več – ljubezen. Z njo sta okronala prijateljstvo, si objubila večnost in zvestobo. To sta kmalu blagoslovila še z otroki. Kljub temu da so leta tekla in so se njune vloge spreminjale,

sta v bližino hrasta vseskozi rada prihajala, tudi kot mama in oče ter kasneje kot babica in dedek. Njun življenjski krog se je izčrpal, tako kot tudi hrastov. Ema in Jakob sta poskrbela, da se njuna zgodba nadaljuje še danes – z novo generacijo ter mladiko hrasta, ki sta ga posadila na starost, da bo beležil nove srečne zgodbe. „Slej ko prej se vsaka zgodba neha. Slej ko prej se svet do tal podre. Ko ni nam več do solz in ne smeha, zgodba nova zopet se začne.“ Navdušeni nad vsebino, scensko in glasbeno izvedbo so bili navzoči, ki so z bučnim aplavzom nagradili ustvarjalce in snovalce predstave. Čudovit izbor pesmi ter izredno vsakdanja in preprosta zgodba sta se mnogih močno dotaknila. Domačnost dogodku je pridala svež tulipanov cvet, s katerim so otroci obdarili mamice in očke ter dedke in babice v dvorani.

Nadja Prosen Verbič
Foto: nvp

Kmetija v času hlapcev in dekel

Le dober kilometer stran od ceste, ki pelje v Potok, se med obronki gozdov razprostirajo travniki in njive, sredi katerih stoji Stovnikova domačija. Kmečko dvorišče povezuje stanovanjsko hišo, hlev in stavo, ki služi za popravila kmetijske opreme. Tu je doma Adolf Malovrh, ki je bil dolga leta gospodar kmetije, sedaj pa jo upravlja njegov sin z družino. Kmetija ima večstoletno zgodovino, na kateri se je do današnjih dni izmenjalo veliko generacij. Moj sogovornik se še dobro spominja, kako je bilo v času njegovega otroštva in kako še prej, o čemer sta mu pripovedovala oče in ded.

Prvi zapisi o kmetiji segajo v petnajsto stoletje, več znanega pa je od začetka 19. stoletja. Generacije, ki so se medtem izmenjale, so skrbno obdelovale zemljo, skrbele za prirastek v hlevu, urejale poljske in gozdne poti ter si z delom zagotavljale lastno oskrbo za življenje. Kmetija je imela dve bajti, pri Kočarju v grabnu in Zabrdarju v Potoku. Bajtarji so skrbeli za svoje družine, na kmetiji niso bili dolžni delati, pomagali so občasno in s tem odslužili dolg za bivanje

v bajti. Še tri generacije nazaj so na tej kmetiji poleg domačih delali še hlapci in dekle. Bili so stalno nastanjeni, tudi po več let skupaj in zaradi dobrosrčnosti gospodarja in gospodinje deložni dobrin, kot so jih uživali ostali domači. Tudi spali so v hiši, dekle v gornji hiši, hlapci poleti na hlevu, pozimi pa tudi oni v hiši. Ena izmed dekel, okrog leta 1935, je bila Jehana Kavčič, Rojčkova iz Preleša. Njen delovni dan se je začel ob jutranjem svitu z molžo v hlevu, nato je